

להשלים דורון שמשלים ל---

פרחו, ובכה רבי שמעון ונעה. פתח ואמר, (משליה) אילת אהבים ויעלת חן בדקה ירוץ בכל עת באחבה תהשגה תמיד. תורה, אוור כל העולמות, בפה ימים וגחלים ומכוות ומבועים מתפשטים מפה לכל האדרים. מפה הפל, עליך עומדים עליונים ותתונים, אוור העליון (בזה) מפה יוצא. תורה תורה, מה אמר לפניך? אילת אהבים את, ויעלה חן, (אצל) מעלה ומטה אהובים שלך. מי יזכה לנתק מפה בראשי? תורה תורה, שעשוים של רבונך, מי יכול לגנות ולומר סתרים וגניזות שלך? בכה, והכניות ראשו בין ברפיו ונשך את העפר.

בין כה ראה מפני דמיות של חברים סבבו. אמר לו, אל תירא בר יוחאי, אל תפחד מנוח קדושה, כתוב ושמחה תוכך שמחת רבונך. כתוב כל הדברים הללו שemu באוטו לילה, ולמד בהם ועסוק בהם, ולא שכח דבר. ואוטו נר האיר לפניו כל אותו הלילה עד שהגיע הבקר. כשהגיע ערב הבקר, הרים עיניו, וראה אור אחד שהיה מאיר ברקיע. הודיע עיניו למטה. חור בקדם וראה אור בכל הרקיע שמאיר ועולה באותו אור דימות הבית בכמה ציורים. שמח רבי שמעון, ולפי רגע גוננו כל אותו אור.

בין כה הרי אוותם שני שליחים באים. מצאוו ראשו בין ברכין. אמרו לו, שלום עליך מר! שלום למי שעלוונים ותתונים ווציאם להקדים לו שלום. קום! קם רבי שמעון ושמחה בהם. אמרו לו, ולא ראית נחת רוח שעה לך רבונך? ראית אוור הבית ברקיע? אמר להם, ראית. אמרו לו,

פרח לפמן. ולמה נהי גבך, הוזיל ויהבו לנו רשו, לא שלמא דורונא דקא משדרי לך. פרחי, בכה רבי שמעון ונעה.

פתח ואמר, (משליה) אילת אהבים ויעלה חן בדקה ירוץ בכל עת באחבה תהשגה תמיד. אוריתא אוריתא, נהירו דכל עלמיין, בפה ימיין, ונחלין, ומקוריין, ומביעין, מתפשטי מנך לכל טריין. מנך פלא, עלה קיימי עלאין ותפאין, נהירו עלאה (ברא) מנך נפקא. אוריתא אוריתא, מה אימא לגבך, אילת אהבים אנת, ויעלה חן (בע) עילא ותפא רחמיין דילך. מאן יובי לינכא מנך בדקא יאות. אוריתא אוריתא שעשוועים דמארה, מאן יכול לגלאה, ולמיימר סתרין וגניזין דילך. בכה, ואעליל רישיה בין ברפיו, ונשך לעפרא. אדרכי חמא כמה דיוינין דחבריא סתרנייה. אמר לייה, לא תدخل בריה דיוחאי, לא תدخل בווצינא קדיישא, כתוב ותדי גו חדוה דמארה. כתוב כל אינון מלין דשמי בעהו ליליא, ולעא לוז, ולהガ לוז, ולא אנשי מלאה. ובהו שרגא נהיר קמיה כל ההוא ליליא, עד דאתא צפרא. פד אטא צפרא, זקף עינוי, וHEMA חד נהיר דהוה נהיר ברקיע, מאיך עינוי לתפא. אהדר במלקדמיין, וHEMA נהирו בכל רקייע, דנהיר וסליק בהו נהיר דיוינא דביבא, בכמה ציורים. חדא רבי שמעון, ולפום רגעא, אגניזה ההוא נהירא.

אדרכי, דא אינון תריין שליחן אתיין. אשכחוהו רישיה בין ברפיו. אמרו ליה שלמא עלייה דמר, שלמא למאן דעלאיין ותפאין בעאן לאקדמא ליה שלם. קום. קם רבי שמעון וחדר בהו. אמרו ליה, ולא חמית נייחא דרוחא דעבד לך מארה, חמית נהירו